

tilstaaet ham den Forsørgelse, som han havde søgt om, og forsaavidt som jeg har beholdt Omstændighederne i min Erindring — der er jo, som sagt, gaaet en Række Aar siden — saa var Forholdet ogsaa dette, at Manden fra først af strax havde søgt om Invalidforsørgelse og havde gjentaaget den i Aarenes Løb, saa ofte der frembød sig, som han syntes, en Smule Haab for ham om, at nu vilde man bedømme hans Andragende anderledes, eller troede, at nu kunde han skaffe bedre Beviser eller Oplysninger end før, og at Manden da bestandigt søgte Understøttelse. Jeg tror ikke min Erindring stuffer mig der, at han altsaa i Aarenes Løb saa temmelig jævnligt havde søgt om Understøttelse, og navnlig at han søgte igjen, naar han troede, der var fremkommet Noget, som kunde gavne ham. Hvert Aar kan en Mand jo ikke søge, saa snart han har faaet Afslag; der maa jo være nogen Anledning til at søge igjen. Der foreligger altsaa under denne Sag ikke Noget, som berettiger til at sige, at han ikke havde meldt sig i Tide. Saaledes staar Sagen for min Erindring. Jeg tror ikke, at jeg tager feil deri. Han tabte Sagen ved Overretten, men vændt den ved Højesteret, efter at han havde faaet Opreisningsbevilling til at indanke Sagen for Højesteret; thi der var gaaet meget for lang Tid til, at han kunde indanke den, uden en saadan Bevilling. Det er denne Dom, som har givet Anledning til de paafølgende. Det stillede sig for mig den Gang, som om Invalidbestyrelsen, som jo i Meget maatte følge den daværende senere afsøede Invalideløse, navnlig stillede sig for strengt med Hensyn til Beviset for Aarsagsforbindelsen. Man forlangte i det Mindste i dette Tilfælde — og det forekommer mig, at jeg har set det i flere andre Tilfælde — et strengt Bevis for Aarsagsforbindelsen imellem den Svagthed, som Paagældende led af og vedkommende Saar, som han havde faaet i Bataillen eller med den Anstrængelse, som han i Bataillerne under Krigen havde været udsat for. Nu maa man indrømme, at naar der ikke foreligger et Studsaar, som har Tabet af en Arm, et Ben eller deslige til Følge, kan det være overmaade vanskelig aldeles stringent at bevise, at den Medbrudelse af Helbredet, som Talen er om, er en Følge af Krigen; men der kan dog foreligge større eller mindre Sandsynlighed, og det forekommer mig, at Villighed og Retfærdighed maa tale for, at naar man ikke kan udelukke denne Sandsynlighed, maa Invalidunderstøttelse gives. Jeg erindrer nu ikke mere saa nøie, hvorledes Beviserne med Hensyn til Kausalitetsforholdet var i denne

Sag, som blev paaføljende ved Højesteret den 15de November 1886 og ved Overretten med det modsatte Resultat den 18de December 1871; men jeg kan dog huske, at Manden blev hyg under Bataillen, kom paa HOSPITALET, og aldrig siden kom sig. Jeg har ligesom en æret Taler, det ærede Medlem for Veile Amts 2den Vælgkreds (Berg), nogen Betænkelse ved dette Lovforslag, og jeg forstaar ikke ret, hvorledes den sidst ærede Taler, som havde Ordet før mig (Thomsen) kunde sige, at det var det Heldigste for Invaliderne, at disse Sager ikke blive afgjorte ved Domstolene, men af Administrationens Bei. Saa meget er i det Mindste vist, at for de Sagers Vedkommende, som udførligt staa nævnte her i Bemærkningerne til Lovforslaget, er den heldigste Afgjørelse for vedkommende Invalid den falden ved Domstolene. Nu ser det jo stærkt ud, navnlig med Hensyn til denne Dom af 15de November 1886, at der tilkjendes Hr. Koch en Understøttelse for 30 Aar, som løb op til en samlet Sum af 5820 Kr. Man maa jo erindre, at de samme Penge vilde Statskassen have udbetalt ham, dersom den i Tide — og det maa jo siges efter Højesteretsdommen — havde bevilget hans Ansøgning om Invalidunderstøttelse, saa havde han jo i Aarenes Løb oppebaaret denne Sum succesfult, og naar Statskassen nu kommer til at betale den efter saa mange Aars Forløb efter urettelig at have vægret sig ved at betale ham Understøttelsen — thi det maa jo siges, at det er en urettelig Vægning, det har Højesteretsdommen sagt — saa har Statskassen noiaagtig taget ligefrem Fordel; thi der betales ingen Renter deraf, saa Renterne har Statskassen sparet, dem har den nydt af det, den ikke har betalt i disse mange Aar. Det er naturligvis denne Højesteretsdom, der har givet Anledning til de følgende Domme, som nævnes i Bemærkningerne til Lovforslaget. Det kan være meget smukt, hvad den ærede sidste Taler sagde, at anbefale til Administrationen at vise Lemsældighed, Humanitet o. s. v., men jeg for mit Vedkommende sætter dog Pris paa, at Invaliderne, naar de finde sig brøstholdne ved Administrationens Afgjørelse, beholde den fulde Ret, de hidtil have havt til at henvende sig til Domstolene, og jeg finder det overmaade retfærdigt af Domstolene, at de, naar de finde, at Administrationen i sin Tid urettelig har vægret sig ved at tilstaa den Vedkommende Invalidunderstøttelse, da tilpligte Administrationen at efterbetale, hvad den i sin Tid efter Domstolenes Anskuelse skulde have betalt. Jeg kan ikke komme ind paa den nærmere Omtale af de øvrige Retsfager, der ere nævnte i